Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ПОСУДОВА ВІСТКА

БЕРЕ ВОСТАННЄ...

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ Про нові посади та щедрі оклади, або як деякі апарати роздувають свої штати. (Стор. 2—3).

★ Ще раз про агроресторатори та зоомеханізаторів. (Стор. 6—7).

★ Один дядя пише, а сімсот хлопчиків і дівчаток терплять. (Стор. 9).

★ По перчанських туристських маршрутах. (Стор. 10).

перець

№ 13 (480). РІК ВИДАННЯ XXII Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1962

perec-ua.
perec-ua.

Хороші «заколісники»

(ОГЛЯД ЛИСТІВ)

Між іншим, народ ніколи не милував нехлюїв та безгосподарників. З історії народної творчості відомо, що в ті далекі часи, коли ще не було ні електрики, ні двигунів внутрішнього згоряння, безгосподарники і нехлюї вже були.

Чого вартий, наприклад, чумак, який розбазарив свої транспортні засоби і навіть пропив запчастини у вигляді ярем і заноз?

У пісні констатується і засуджується факт розбазарювання сільськогосподарського інвентаря.

Дісталося в народних анекдотах і дядькові-роззяві, який загубив заколісника. А заколісник, як відомо, деталь не дуже дорога і не дуже дефіцитна.

Якого ж осуду, яких анекдотів заслуговують ті громадяни, через яких творяться нижчепоіменовані неподобства?

У колгоспі ім Кірова, Ананьївського району, Одеської області, є п'ять тваринницьких ферм, а доярки доять корів вручну.

Чому?

Бо «заколісник» загубився.

Коли він загубився, зараз вже важко встановити.

У 1959 році було куплено електродоїльні апарати. Заплатили за них 11 тисяч карбованців (старими грішми).

Купили і почали їх берегти, як око в лобі. Поклали на складі і не веліли нікому і пальцем до них доторкатися.

Доярки тим часом торкалися пальцями до дійок, а іржа торкалася до апаратів. Зараз вони перетворилися на брухт.

У колгоспі ім. Ілліча, Новопразького району, Кіровоградської області, в 1958 році придбали обладнання для маслобойні, заплатили 12 тисяч карбованців (старими грішми).

Купити купили і звалити звалили. Кинули біля стайні в бур'яні. Там йому, як кажуть, — клямка. Було обладнання — залишилася купа іржавого брухту.

Вже й правління в цьому колгоспі помінялося, і голова інший, а доля обладнання так і не помінялася на кращу.

У колгоспі «Шлях Ілліча», Кам'янець-Подільського району, Хмельницької області, ще в 1955 році купили 30-сильний і 6-сильний двигуни, за які заплатили понад 20 тисяч карбованців (старими грішми).

30-сильний двигун трохи почахкав у млині, а 6-сильний і не чахнув ні разу. Його викинули у двір, де до нього швидко приєднався і 30-сильний.

Дрібні «заколісники» дітвора розтягла, збираючи металобрухт, а важкі колеса-маховики, не подужавши взяти, залишила на згадку правлінню колгоспу.

Хто зна? Може, діти інстинктивно відчували, що правління мусить зробити якісь висновки, глянувши на колеса без «заколісників»? Але правління висновків не зробило.

У минулому році колгосп знову закупив два двигуни С-65. Один стоїть у млині, а другий на консервації.

Безперечно, народна творчість не залишить поза увагою сучасних любителів губити «заколісники».

А зараз радимо їм читати єдиний високохудожній твір під назвою «Указ про кримінальну відповідальність за злочинно недбале використання або зберігання сільськогосподарської техніки».

Радимо читати і робити висновки...

С. ТОРБА.

Ховрах: — Схоже на те, що цього року ми будемо з хлібом.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Товариство захисту паперу більше не дивується, коли членам його доводиться читати в газетах або слухати по радіо про те, що в одному місці зібрали сто тонн макулатури, а в другому двісті.

Доки існуватиме паперова тяганина, збирачі макулатури виконуватимуть і перевиконуватимуть плани.

Здається, колгосп — така організація, що там на паперову макулатуру не дуже розживешся. Але то тільки так здається.

Коли б у конторі колгоспу ім. Кірова, Липоводолинського району, Сумської області, зібрати копії листів до Зноб-Новгородського (Сумщина) торфопідприємства, то можна було б виконати квартальний план збирання паперової макулатури.

Скажете, колгосп винен? Марно папір переводить? А що йому залишається робити, коли Зноб-Новгородське торфопідприємство вже рік збирається відвантажити недовантажені (ач, як завернули!) 82 з половиною тонни торфу.

І не відвантажує недовантажене, і мовчить, наче торфом вуха позатикало. А колгосп пише, а колгосп нагадує, а колгосп, переказавши гроші за торф, тепер папір переводить. І все, як кажуть, «ні отвєта, ні привєта».

Нарешті, втрутилася Зноб-Новгородська прокуратура, і торфопідприємство кінець кінцем змушене було повернути гроші. Мовляв, хай колгосп собі за ті гроші паперу купить, може, ще коли-небудь доведеться з нами діло мати.

А хто хоче ще й перевиконати квартальний план по макулатурі, той може звернутися до Уманського (Черкаська область) хлібокомбінату. Там теж копій можуть підсипати. Тих копій, оригінали яких зберігаються на Донецькому машинобудівному заводі.

Жде Уманський хлібокомбінат від донецьких машинобудівників не стільки відповіді, скільки ходових частин до шпилькових вагонеток. Немає... Ні відповіді, ні ходових частин. Хоча стривайте, щось близько року тому була відповідь, що ходові частини нібито помилково загнали в Одесу. Розшуки нічого не дали. Листи йдуть, вагонетки стоять. Ясно, вагонетці без ходової частини гірше, ніж коню без копит...

ВИВІСКА І...

У КЕРУЮЧОГО Херсонським облавтотрестом Анатолія Єфремовича Широносова є всі підстави вважати заступника міністра автомобільного транспорту та шосейних шляхів УРСР Сергія Івановича Чернишова людиною щедрою, наділеною широкою душею.

Такої ж думки про заступника міністра дотримуються і заступник самого Широносова — Василь Гарасимович Конах, і головний інженер тресту Микола Миколайович Мильченко, і багато інших відповідальних працівників Херсонського автомобільного тресту.

Що ж зробив Сергій Іванович для херсонських автокерівників? Може, поповнив їхнє господарство новими машинами, а може, навіки вирішив вічно живу проблему скатів? Не те й не друге. Просто заступник міністра своїм наказом від 17 серпня 1961 року перевів Херсонський автотрест з розряду управлінських у розряд виробничих.

Люди, які, як-то кажуть, не в курсі, тільки плечима знизують: велике діло — вивіску поміняли! Тим паче, що ніяких нових підприємств у трест не влилось, а зв'язок трестівців з виробництвом, як до наказу Чернишова, так і після нього, здійснюється в основному за допомогою телефонів і друкарських машинок.

Але ті, що **«в курсі»**, плечима знизувати не будуть. Вони знають, що являє собою така зміна вивісок.

Взяти хоча б самого керуючого трестом. Рік тому він одержував 140 карбованців на місяць, а тепер його оклад округлився до 200 карбованців. Із 120 до 180 крб. підросла місячна зарплата головного інженера. Відповідно зріс добробут заступників керуючого, начальників відділів. А штати! Штат автотресту відразу ж підскочив з 44 до 62 одиниць.

З'явились не тільки нові посади, а й цілі відділи. Наприклад, відділ централізованих перевозок. Такі перевозки існували й раніше, але відділу в тресті не було. Ними керували диспетчери вантажної автоколони № 22-29 і нічого, справлялися. До речі, автоколона була і лишилася єдиним в області автогосподарством, яке займається централізованими перевозками. І ось заради цього єдиного автогосподарства в тресті створили цілий відділ: начальник, старший інженер і просто інженер, старший економіст і просто економіст, старший диспетчер і чотири просто диспетчери! До того ж ні на одну штатну одиницю не скоротився штат автопарку, який займається тими ж централізованими перевозками!

Працівники свіжоспеченого відділу дуже високої думки про свою діяльність.

— Стільки роботи, стільки роботи! — бідкається інженер відділу Сергій Олексійович Тарасов. — Адже всі заявки від клієнтів одержуємо ми, а вже потім передаємо їх в автопарк. Розрахунки з клієнтурою провадимо теж ми. І контроль посилили, і нові накладні завели...

Слухаєш інженера і дивуєшся, як це раніше херсонські автомобілісти обходились без відділу централізованих перевозок, як, бідолахи, самі приймали заявки від клієнтів, як самі провадили всі розрахунки.

Здавалося б, за такі послуги працівники автопарку мало не на руках мусили б носити трестівський відділ. Але, видать, перевелись серед херсонських автотранспортників вдячні люди. Замість «спасибі», вони лаються.

— Ходять за нами слідом, у все втручаються, — обурюється директор автоколони Олександр Федорович Нікітін.

— Часто буває так, що ми плануємо задовольнити одні заявки, а «централісти» вимагають машин для інших. Вони й знати не хочуть, що, крім централізованих перевозок, у нас є й звичайні. Такі клієнти, як облрембудтрест, Херсонське будуправління «Укрторгбуду» та інші, тепер просто задихаються без транспорту.

В глибині душі і самі працівники тресту переконані, що новий відділ — непотрібна надбудова, яка важким тягарем лягає на собівартість тонно-кілометра. Але це в глибині душі, а так — ні пари з уст.

Ну, ще б пак! Коли ліквідувати відділ, тоді трест доведеться знову повернути з розряду виробничих у розряд управлінських. А це значить — скорочуй штати, знижуй оклади... І, до того ж, у незручне становище потрапить сам заступник міністра.

Відразу можна передбачити заперечення. Мовляв, фейлетоніст підійшов до справи формально, не заглянув у майбутнє. Адже в перспективі у централізованих перевозок широкий простір, і на Херсонщині ними буде займатися не одне господарство. Тоді, мовляв, і новому відділу знайдеться робота. Згодні. Але ж це в майбутньому. А за рік, що минув, нічого не змінилося. Проте штати в тресті роздулися вже тепер, так би мовити, авансом.

Уявімо на хвилиночку іншу картину. Товариша Широносова товариш Чернишов за виняткові успіхи в роботі вирішив преміювати «Волгою». Але не сьогодні, а десь туди, під кінець семирічки. А фінвідділ візьми і почни з сьогоднішнього дня утримувати з нього транспортний збір. Що б тоді заспівав Анатолій Єфремович? Невже почав би посилатися на перспективу?

С. КАЧИКОВ

м. Херсон.

ГАМАНЕЦЬ

СИЛОСОФ

Мал. К. ЗАРУБИ

— Силосувати чи не силосувати?..

М. Ст. ГОРЧИВКІН

Ілюстрації Л. КАПЛАНА.

ТАКТИКА

Коли вам трапиться у якійсь справі завітати до нашої установи, ви неодмінно зустрінете такого собі дрібненького, згорбленого й немічного на вигляд, але меткого, як жевжик, чоловічка років під шістдесят. Це — бай Калчо Сивогорський — колишній політв'язень, колишній полонений концтабору, колишній підпільник, одним словом, — колишній як не поверни. Та коли й ви ненароком виявитеся якимсь колишнім мучеником і спитаєте бая Калчо, в якому році, скажімо, він був у Сливенській в'язниці, він одразу аж підскочить:

— О! Тепер пригадую! Розповідали мені хлопці про тебе. Саме тоді мене перевели з Плевни, а тебе звільнили...

— Мене перевели... — поправляєте ви його.

— Атож, атож! Перевели до іншої в'язниці...

— До Софії...

— Еге ж, еге ж! Адже потім із Софійської в'язниці прибув до нас Тропченя — ти знаєш Тропченю? Він сказав нам, що й ти був там. А про тебе хлопці просто чудеса розповідали. «Сміливий, — говорили, — надійний козарлюга!»

Ну, якщо так хлопці говорили, то не було ніякого сумніву, що Калчо Сивогорський перебував у Сливенській в'язниці. Інакше звідки б він знав про все це? Ти дивись, який приємний чоловік! Симпатяга!

І не було ніякого перебільшення в тому, що бай Калчо — справді симпатяга! Незважаючи на його тонку шию з випнутим адамовим яблуком, на його жовті з'їдені зуби, на впалі, мов у святого в піст, щоки, — він здається симпатичним уже з першого погляду. І сам собі не міг би чоловік пояснити: що його вабить у баєві Калчо, що його тягне до нього? Можливо, його хрипкий і трохи по-сільському простуватий голос? Чи, може, оця молодеча жвавість і готовність одразу прислужитися? А може, його вміння блискавично схоплювати все, що тобі приємно, а що неприємно?

Бай Калчо — справжній майстер заприятелювати з першим стрічним. І обирає для цього, зрозуміло, не будь-кого, а людей помітних, видатних, поважних — директорів, голів, велике начальство, іноді навіть міністрів. Заздалегідь, перед наступом, він намічає, так би мовити, ряд організаційних заходів у підготовці до вирішальної атаки. Вивчає найменші подробиці життя-побуту свого об'єкта: коли і де народився, де і що закінчив, як звати його дружину, якщо одружений, як звати братів, сестер, коли і в якій в'язниці сидів, хто з ним там був тоді і тисячу інших, на перший погляд дрібних, та надзвичайно важливих для справи подробиць. Але звідки він дізнається про все це? — спитаєте ви. А навіщо ми з вами?.. Даруйте! Не так я, як ви та ваші знайомі...

А коли бай Калчо після тривалого полювання здибає в певних обставинах намічений об'єкт, у даному разі, скажімо, директора підприємства «Кінський зуб» Кінчо Клопатарова, між ними починається приблизно така розмова:

— Ти ба! Здоров, Кінчо! Як ся маєш? Ти що тут робиш?

— Здрастуйте!.. Спасибі, добре... Вибачте, але я щось не пригадаю, з ким маю честь...

— Аякже! Став директором, великим начальством — де вже там пам'ятати про таку дрібноту, як ми?!

— Вибачте, будь ласка! Але я не з тих, що...

— Авжеж! Воно й видно, що не з тих!

Кінчо Клопатаров оглядає бая Калчо з голови до п'ят, кліпає очима, чухає вказівним пальцем потилицю, напружує пам'ять, але подібної фізіономії не згадає, хоч убий.

— Ви помиляєтесь, товаришу...

— Сивогорський! — допомагає йому бай Калчо. — Понад двадцять років минуло відтоді, то — не дрібниця, не жарт.

— Чекай, чекай! Ніби щось пригадую!.. Сивогорський, Сивогорський... Ні! То був Святогорський!

— А от уяви собі, що той самий Святогорський був я!

— Ні, Дімо Святогорський загинув у 1931 році, його повісили.

— Можливо, можливо! — одразу погоджується бай Калчо. — Не перечу! Але ж моя підпільна кличка теж була такою. Святогорський — значить, трохи ніби пахло монастирем, попом і взагалі чимось релігійним... Але все це для зручності, розумієш, в ім'я партії... Та про це можна розповідати без кінця... Пам'ятаєш Каратанчева, отого кульгавого, з репнутою губою, що любив декламувати вірші Ботева?

— Пам'ятаю, як же не пам'ятати! Ми його дражнили Зайченям. Тепер десь у начальстві по культурі.

— Він! Зустрічає мене одного разу, чуєш, випадково на вулиці, ну й розговорилися про се, про те. Потім він і питає мене: «А чи не бачив ти, чуєш, отого віслюка Клопатарова? Шукаю, каже, його шукаю і ніяк не можу знайти!»

— Я його зустрічав у Пловдиві років п'ять чи шість тому.

— Він тоді у Пловдиві був інспектором. Ми удвох з ним, ого!.. У сорок першому, коли прийшли німці... Ет, та що тобі розповідати! Ще подумаєш, що вихваляюся!.. А пам'ятаєш отой Перший травень з кривавими стрічками, коли ти розпанахав руку іржавим ножиком і вона почала гноїтися?

— Ось, лишилося на згадку, — піднімає Клопатаров руку. На ній середній палець значно тонший за інші.

Непомітно навколо них збираються люди. Бай Калчо тільки цього й чекав:

— Да-а! Спогад!.. А ти ж міг би нині бути зовсім безруким. Я ж пам'ятаю, як було: вона вся посиніла, почалася гангрена, жах!.. Да-а!.. І все це — в ім'я партії, в ім'я народу!..

— Облишмо про це!.. — махає рукою зніяковілий Клопатаров, але в його голосі, у виразі обличчя не можна не вловити вдоволення.

— А пам'ятаєш, коли прийшла твоя Янка?— не вгаває бай Калчо. — Було це, здається, в день твого народження, двадцять третього червня. Аж із Софії до Сливня товарняком!..

— Так, було! — майже вигукує ошелешений директор. — Але чому я тебе не пригадую, біс мене забери?! В якій ти камері сидів?

— В одній з крайніх.

— А, ну тоді ясно! Було там багато людей, та й років минуло чимало... Ти вибач мені! Поганий з мене фізіономіст, так що...

— Нічого, нічого! Буває! — подає руку Сивогорський, прощаючись. — Ех, де тепер ти зі своїми заслугами, а де я!..

«Інтересний чолов'яга! Симпатичний! — закріплює свою остаточну думку про нього Клопатаров. — Але як же це я не можу його пригадати?.. Чекай, чекай!.. Ні!..»

А через кілька днів, коли директор уже майже забув про цю пригоду, на столі у нього раптом озивається телефон і в мембрані лунає хрипкий голос:

— Здоров, Клопатаре! Як діла, що робиш? Це Калчо тебе турбує.

— Який Калчо?

— «Який Калчо»! Бачиш, як забуваєш, а потім дивуєшся, чому тебе товчуть за зазнайство і тому подібне!.. Калчо Сивогорський!

— А-а, ну то так і кажи!

— Слухай, ми тут зібралися на склянку чаю та погомоніти в «Приблудній собаці». Усі герої, мов на підбір: політв'язні, мученики концтабору, партизани, два полковники... Всі чули про тебе. Давай, приходь негайно, бо дуже хочуть тебе бачити.

— Не можу, у мене тут засідання.

— Засідання? Шкода! Ну гаразд, іншим разом! Бувай здоров!

— До побачення!

Ще одна-дві такі розмови, ще одна-дві зустрічі у спільних знайомих або просто в директорському кабінеті — і Клопатаров уже ніяк не міг пригадати, чи то Калчо Сивогорський сам його переконав у своєму героїчному минулому, у своїх заслугах, чи й справді так усе було. У спогадах, у снах він починає бачити недоладну, згорблену постать Калчо на бурхливих мітингах у далекому минулому, на демонстраціях, у сутичках з поліцією, а потім — у коридорах в'язниць, де він сидів, у їдальнях, у майстернях. І йому стає незручно, він почуває себе винним, що забув такого доброго товариша, такого славного друга. І як перед ним не вибачитися, як не віддячити?

А насправді, між нами кажучи, Калчо Сивогорський ніколи не страйкував, ніколи не ходив на мітинги, ніколи не мав справи з поліцією і, звичайно ж, ніколи не сидів у в'язниці. Ну, а коли вже так склалося, то як же чоловікові самому не подбати про майбутнє своїх дочок?

Завдяки його зв'язкам усі три влаштувалися непогано...

Дехто вважає, що все це — хитрощі, шахрайство і таке інше. Ні! Насправді це — тактика!

Переклав з болгарської А. ЛИСЕНКО

Житіє святих і нечестивих

— А ти як сюди потрапив?
— Дав св. Петру на лапу...

— Де тебе чорти носили?!

Без слів.

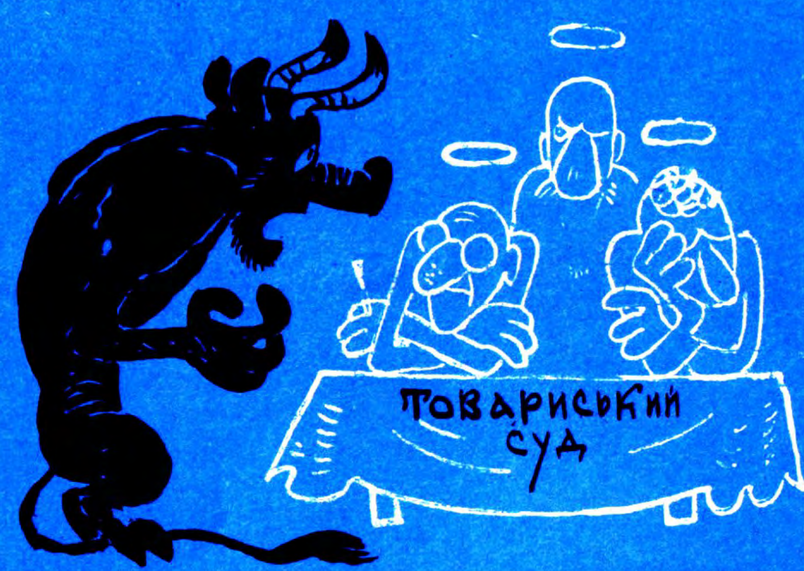

Чорт: — Візьміть мене на поруки, я буду як ангел...

— Бога нема!..

— Ви чому використовуєте обладнання не за призначенням?!

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА.

КОЛИ БУВ МОЛОДИМ...

Новонароджені завдають багато клопоту. І, як правило, — це веселий клопіт.

Так було і цього разу, коли народився... Запорізький раднаргосп.

Рік його народження 1955-й!

Так от, тільки-но він з'явився на світ білий, у Запоріжжі почали підшукувати йому підходящу квартиру.

Довго шукати не довелося. Саме в ті дні здавали в експлуатацію нове приміщення Запорізького будівельного технікуму.

Раднаргосп вирішив сам оселитися тут. А студентам-будівельникам сказав:

— Не журіться, хлопці. Знаю, знаю... І що самі ви на будівництві працювали, і що територію своїми силами впорядкували. Я вам замість цієї хати збудую нову, кращу, Слово честі!

Повірили студенти слову й тимчасово оселилися в приміщенні однієї школи.

Школа — так собі. Для спеціального учбового закладу це приміщення не годилося. Та дуже побиватися студенти не стали. Сказано ж — тимчасово...

Тим часом минув один рік, другий, третій... Нарешті, їм терпець увірвався.

— А як же нам далі бути? — обурилися і студенти, і викладачі. — Як сполучити учбовий процес з виробничою практикою, коли в нас навіть майстерень немає?

Раднаргосп погодився: і справді, без майстерень технікум — не технікум.

І асигнував гроші на будівництво майстерень.

Було це, між іншим, три роки тому, але ще й досі од тих майстерень стирчать одні стіни.

Торік біля цих стін і ноги людської не видно було: раднаргосп не виділив коштів на продовження будівництва.

Цього року він гроші дав. Навіть генерального підрядника виділив: будівельне управління № 4 тресту «Запоріжжитлобуд».

Та хоч є вже кошти, хоч і є підрядник, але однієї дрібнички не вистачає: діла.

За діло ніхто й братися не хоче. І знову ж таки з доброї ласки всемогутнього раднаргоспу. Будівництво майстерень він у свій план на 1962 рік включив, а з графіка підрядника — викреслив.

Отак і виконує свої обіцянки-цяцянки Запорізький раднаргосп. Хитро, мудро і, головне, невеликим коштом...

А які надії колись подавав студентам! Якими теплими словами їх зігрівав!

СТУДЕНТИ БУДІВЕЛЬНОГО ТЕХНІКУМУ (30 підписів).

м. Запоріжжя.

КУКУРУДЗА...

...в якій не побачиш керівників колгоспу...

Мал. БЕ-ША

...і кукурудза, яка їх не бачила.

Валентин БИЧКО

Дві сороки

Дві сороки білобокі
Стрекотали на вербі.
Дві сестриці білолиці
Те побачили й собі:

— Знаю точно, єсть і свідки,
От єй-єй! — зі стелі сторч
Вчора впала у сусідки
Отакенна муха в борщ!

— Що ти кажеш? Буть не може...
То не муха. Мабуть, міль...
— Міль не міль, а дуже схоже.
Ні, скоріше — був то джміль!

— Джміль? Навіщо, сестро, знижка?
Це, звичайно, впав кажан!
— Як на те пішло вже — кішка
Стрибонула у казан!

— Ой, не кішка, а овечка...
Годі, сестронько, облуд!
— Ти від правди недалечко,
То, їй-богу, був верблюд!

— Нащо вигадки — не знаю...
Це ж бувальщина, не сон.
Говорить — так все до краю —
Впав у борщ напевне слон!

Говорили хтозна-поки —
Не ввібрать у короби...
Не дослухали сороки,
Впали мертвими з верби.

ЩО КРАДЕ АГРОНОМІВ?

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ ТРИВАЄ)

Місто Одеса — хороше місто. Власний сільськогосподарський інститут має. І це дуже добре. Але має місто Одеса власні сільськогосподарські кадри, і це вже не дуже добре.

Кругом Одеси степи неозорі, де колосяться пшениці, наливається виноград, дозріває качаниста, бродять отари овець, мукають бички...

І хоч має Одеса власний сільськогосподарський інститут, бички в колгоспах Одеської області мукають недаремно. Вони ніяк не докличуться з міста зоотехніків, ветеринарів. Коли б у колгоспах та радгоспах Одещини сьогодні подвоїлася кількість сільськогосподарських кадрів, то й тоді молодим спеціалістам, випускникам цього року, не довелось би довго шукати роботу.

Але сільськогосподарські кадри вперто не хочуть подвоюватись. Чимало осіло їх у самій Одесі і доглядають вони інших бичків. Тих бичків, що плавають у районі Ланжерона та Чорноморки і які дуже люблять, щоб їх їли в томатному соусі.

Що й казати, багате місто Одеса. І це дуже добре. Але багате воно і на агрономів, і на зоотехніків, і на ветеринарів. А це вже не дуже добре. Хай би збідніло на них місто, тоді, безперечно, розбагатіли б колгоспи. Та Одеса не хоче бідніти на сільськогосподарські кадри. Тільки в апараті облавтотресту та в підлеглих йому установах осіло 65 спеціалістів з вищою та середньою сільськогосподарською освітою.

Ветфельдшер А. Ф. Мазуренко, певне вважаючи, що коні та воли для нього пройдений етап, як транспорт минулого, працює шофером в одному з гаражів автотресту. Так, видно, міркують і зоотехніки Кузьміна та Вераскіна, бо обидві працюють кондукторами автобусів.

Молоді спеціалісти Ломачко та Козак працюють у гаражах слюсарями, не без підстав вважаючи, що автобуси теж сільськогосподарська техніка. А чого ж? Користуються ними колгоспники? Користуються. Які ще можуть бути претензії!

Облспоживспілка теж не бідна на сільськогосподарські кадри. Вона навіть автотрест переплюнула. В її системі не мало, не багато — аж 73 спеціалісти сільського господарства. Той папірці пише, той магазином керує, той за прилавком торгує.

Зоотехніку І. І. Марченко довірено буфет, а агрономові з вищою освітою Е. А. Абдулаєвій випала висока честь торгувати за прилавком в одному з магазинів Одеського міськкоопторгу.

Тільки за останні два-три роки в Одесі осіло 126 молодих випускників — агрономів, зоотехніків, ветеринарів.

Навряд чи в Одеському сільськогосподарському інституті читалися лекції про мармелад або про живопис. Але ж працює ветлікар Є. С. Садовник транспортувальницею мармеладу на кондитерській фабриці! Але ж працює агроном В. Н. Боярський, випускник минулого року, живописцем на фабриці «Трудпобут»! Яку тільки професію не опануєш поза програмою інституту, аби далеко від рідного інституту не їхати, аби в місті зостатися.

Агроном С. Є. Кліцерман утік з радгоспу, куди дістав призначення, і влаштувався працювати на заводі холодильного устаткування. А скільки своїх колег однокашників зустрів Кліцерман в Одесі! А які цікаві, оригінальні професії у кожного з них! Мабуть, он як треба було закінчити сільськогосподарський інститут, щоб працювати копіювальницею так, як працює зоотехнік Г. А. Ножевникова, або обліковцем на заводі, як працює зоотехнік П. М. Данилова. Агроном В. В. Майданюк сталить і гартує м'язи пожежникам 4-ої пожежної частини міста Одеси. Він обійняв там посаду інструктора фізкультури.

А хіба міг би на фабриці дитячих іграшок штампувати з пластмаси курчаток та поросяток І. І. Брондгентрінкер, коли б не було в нього диплома ветеринарного лікаря?

Шукаючи сільськогосподарські кадри, кого я тільки не знаходив!

Шукав агронома О. Ф. Мандрієнко, а знайшов санітарку 1-ої міської інфекційної лікарні О. Ф. Мандрієнко.

Шукав агронома Тараненко, а знайшов кухонну робітницю Тараненко, в санаторії ім. Дзержинського.

Шукав зоотехніка Чорну, а знайшов кондуктора Чорну.

Шукав ветфельдшерів Куль і Пархоменко, а знайшов водіїв трамвая Куль і Пархоменко.

Тільки в місті Житомирі мені повезло. Шукав агронома Місяця Віктора Івановича, випускника Житомирського сільгоспінституту, на полі і знайшов його на полі. Агроном Місяць сіяв траву...

Я вже хотів гукнути.

— Стривай! Такий молодий, позаторік інститут закінчив, а став уже таким закоренілим травопільником!

Але підійшовши ближче і роздивившись, я зрозумів, що Віктор Іванович робить усе як слід. Він сіяв траву на полі, але це було футбольне поле. А пшеницю на футбольному полі, як відомо, не сіють.

Роботи в агронома Місяця вистачає. У відомості на зарплату він розписується проти посади майстра по ремонту спортінвентаря, але в його обов'язки входить і наглядати за трав'яним масивом футбольного поля. Він і сіє траву, і косить її, і клумби впорядковує. Коло землі чоловік трудиться. Повезло чоловікові, як кажуть, «і дома, і замужем». І коло землі, і рідний інститут поруч. Від стадіону до інституту якихось двісті метрів.

Але й агроном плодоовочівник Якимович Ростислав Лаврентійович не пасе задніх. Не так щоб і давно маляром працює, а оце якось при тарифікації присвоїли йому 5 розряд.

— Що нам, малярам! — каже Ростислав Лаврентійович,— нам і в Житомирі добре.

Таких, як Ростислав Якимович, на Житомирщині понад тисячу. Той малює, той торгує, а той так колеса гне.

...Місто Умань, Черкаської області,— не Житомир і вже ж ясно — не Одеса. Місто Умань теж славне місто, але не таке велике, як Одеса, і менше од Житомира. Але має місто Умань свій сільськогосподарський інститут і має місто Умань свої власні, ні в кого не позичені сільськогосподарські кадри.

І тут я шукав агрономів і знаходив їх, але вже не агрономами, а ким завгодно.

Тут я знайшов секретар-друкарку Уманської швейної фабрики «Зоря» Ф. Ш. Осташевську, яка зберігає, як спогад ніжної юності, диплом агронома. Тут я зустрів продавця книжкового кіоска А. О. Колланга, випускника Уманського сільськогосподарського інституту.

Тут таки, в Умані, знайшлися агрономи Сташенко Б. І. та Сепотов А. О. Перший працює на Уманському заводі будматеріалів майстром кар'єру, другий — експедитором лікеро-горілчаного заводу.

Взагалі цей завод не бідний на сільськогосподарські кадри, він може позмагатися з будь-якою селекційною станцією. Навряд чи на селекційній станції знайдеться стільки агрономів з вищою освітою, скільки їх працює на лікеро-горілчаному заводі.

Ще більше фахівців сільського господарства осіло на заводі «Мегомметр». Тут працюють понад два десятки колишніх випускників Уманського технікуму механізації сільського господарства.

...Ну-от. Загадка перестала бути загадкою. Ніхто не крав агрономів, зоотехніків, ветеринарів. Вони самі себе вкрали. Крадіжки почалися з того, що вищезгадані громадяни (і ще безліч не згаданих) украли свого часу чиїсь місця в інститутах і технікумах. Хтось замість них міг дістати спеціальність і тепер чесно б трудився на колгоспних ланах.... І, нарешті, вони вкрали довір'я народу. Але й це не кінець, бо вони обікрали самі себе, так безжурно і бездумно розлучившись з своїми благородними професіями.

І знову ж таки винні не тільки вони. Багато з них зараз працювали б агрономами, зоотехніками, ветеринарами, коли б так легко не знаходилися переховувачі краденого.

Цю незавидну роль взяли на себе ті керівники підприємств та установ, які поспішили під теплим крильцем своїм пригріти молодих спеціалістів сільського господарства.

Невже не розуміють ці товариші, що, використовуючи дипломованих агрономів, як кондукторів трамвая чи буфетників, вони роблять злочин перед народом і державою. Довго, мабуть, доведеться працювати і напружено працювати сільськогосподарським інститутам, щоб задовольнити потреби в кадрах транспорту, торгівлі та інших галузей нашого господарства.

І ще кілька моїх перчанських слів до тих голів колгоспів та директорів радгоспів, які дуже легко відпускають з роботи молодих спеціалістів, діючи за принципом «любов була без радості, розлука буде без печалі».

Треба працювати з молодими кадрами, виховувати їх, створювати хороші умови для роботи і нормальні побутові умови, і тоді не доведеться щороку розводити руками і дивуватися, куди зникають кадри сільськогосподарських спеціалістів.

У розшуках брали участь Д. МОЛЯКЕВИЧ, О. ЖОЛДАК та Ю. ЯЧЕЙКІН.
Запротоколював М. БІЛКУН.

Коментарі Перця записали Я. ВАЛАХ, М. ВІЛЬБА.

ІСУС ХРИСТОС МІНЯЄ РЕЗИДЕНЦІЮ

У Голландії з'явився Ісус Христос! Щоправда, ходить він у цілком сучасному костюмі, при модній краватці і за паспортом зветься Лоуренс Фоортуйзен. Але вбив собі в голову, що він — Ісус Христос і край!

Новоявлений син божий охоче дає інтерв'ю представникам преси. Він нічого не розповідає про своє воскресіння і про своє приземлення на нашій грішній планеті. Зате з великим захопленням розповідає про свої найближчі плани.

Перш за все він повідомив, що прибув на землю не лише для того, щоб відпустити людям їхні тяжкі гріхи, а ще й подарувати усім вічне життя!

Незважаючи на таку місію, у спасителя вже виникли серйозні конфлікти з голландськими судовими властями. Коли новоявлений Христос ходив по землі в образі Лоуренса Фоортуйзена, він був ворожбитом і лупив за це з деяких марновірних голландців грубезні гроші. За це він мав стати перед голландським судом. І тоді сталося чудо. Фоортуйзен швиденько перекинувся на Ісуса Христа.

Та голландська поліція чомусь не повірила в чудо й вирішила посадити Лоуренса Фоортуйзена на лаву підсудних. Фоортуйзен дав драпа у Західну Німеччину й збирається звідти спасти людство.

Боннські реваншисти мають шанс одержати благословення, як кажуть, з перших рук...

СПОРІДНЕНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Поліція Лос-Анжелоса (США) збилася з ніг, розшукуючи нову зграю злочинців. Учасники зграї нікого не вбивали, нікого й не грабували. Вони тихо-мирно приходили до деяких найблагочестивіших і, звичайно ж, найбагатших мешканців, чемно віталися й смиренно просили милостиню на користь святого ордену єзуїтів.

І лос-анжелосці жертвували. Та й як не жертвувати, коли посланці Ватікану показували бомагу з власноручним підписом головного папського кардинала, засвідчену відповідною папською печаткою.

Нарешті, поліції таки пощастило зловити за полу тих слуг господніх. Ні, то були не дрібні шахраї, яких у Сполучених Штатах ніколи не бракувало, і не зухвалі самозванці.

Зграю очолював справжній високий чин ордену єзуїтів. І папери у нього були справжні, і кардинальський підпис, і папська печатка справжні. Просто, діяч святого ордену вирішив трохи підробити у вільний від божественних справ час. Підшукав собі помічників і розгорнув досить успішну діяльність. Спритний слуга господній і про свою постійну основну посаду не забув: у перервах між візитами до легковірних лос-анжелосців він справно виконував свої обов'язки служителя ордену єзуїтів у цьому ж місті.

Одне слово, працював за сполученням. Врешті, це його не переобтяжувало, бо ж обидві роботи споріднені, тільки одна — узаконене шахрайство, а друга — переслідується законом.

А ВОНА КРУТИТЬСЯ

Понад 300 років тому найсвятіша інквізиція засудила Галілея, бо він довів, що Земля крутиться. У присуді було сказано, що це вчення не тільки нечестиве, а й суперечить науці!

Отже, Галілея засудили і як єретика, і як неука. Та це, як відомо, не зупинило руху Землі і наукового прогресу.

Нинішні ватіканські апостоли темряви не шкодують сил, продовжуючи справу інквізиції. Недавно Ватікан вирішив відкрити у своїй богословській академії нову кафедру — кафедру атеїзму. Вона має випускати найпідкованіші кадри для боротьби проти безвірництва і марксизму. На підставі церковних першоджерел, папських булл, енциклік та іншої подібної премудрості вихованці цієї кафедри повинні будуть доводити, що марксизм є не тільки нечестивою єрессю, а й суперечить науці.

Але й цим святі мракобіси не зупинять руху історії, як не зупинили присуди інквізиції руху Землі.

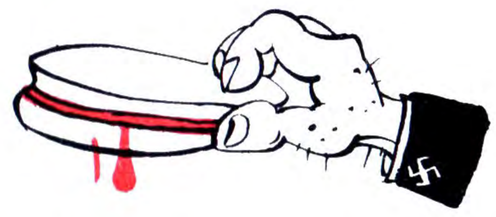

ОБЕРЛЕНДЕР І БУТЕРБРОД

Західнонімецька преса аж захлинається — навперебій розхвалює чесноти одного боннського державного діяча.

Хто б, ви думали, той скромний ангел, що так розчулив тамтешніх газетярів?

Військовий злочинець, убивця тисяч радянських людей, кривавий Оберлендер!

Виявляється, Оберлендер благородно відмовився від високої честі, якою хотіла було відзначити його дирекція ресторану при боннському бундестагу.

За давньою традицією, в Німеччині ресторани привласнюють окремим стравам імена своїх високих відвідувачів, що виявляють особливу прихильність саме до цих страв. Так от Теодору Оберлендеру дуже припав до смаку якийсь бутерброд у парламентському ресторані. На знак пошани до такого клієнта, як Оберлендер, дирекція ресторану нарекла той бутерброд його ім'ям.

Але, бачте, Оберлендер відмовився від цієї честі. За це його й розхвалюють.

А, врешті, коли подумати, то в цьому є рація: якій же порядній людині при згадці про кривавого Оберлендера той бутерброд у рот полізе?!

НАОЧНИЙ ПОСІБНИК

Як стати зразковим американцем, яскравим зразком для всіх 172 мільйонів жителів США?

Вичерпно і, так би мовити, науково обгрунтовано на це питання відповідає газета «Вашінгтон пост енд таймс геральд». Вона не тільки подає читачам рецепти у цій справі, а й з усіх боків демонструє екземпляр одного надзразкового американця.

Наочним посібником газеті служить сам містер Джон Маккон, теперішній начальник Центрального розвідувального управління США.

Газета на всі лади вихваляє містера Маккона. Все їй у Макконі подобається, а особливо те, що в нього — найбільший після Рокфеллера пакет акцій нафтової компанії «Стандарт ойл оф Каліфорнія»...

Але «Вашінгтон пост енд таймс геральд» чомусь зовсім замовчує деякі дуже цікаві моменти з біографії цього надзразкового американця. Наприклад, як містер Маккон починав свою кар'єру бізнесмена. А які цікаві речі можна було б тут розповісти! От хоча б про те, як він устряв в одну дуже сумнівну біржову операцію, за яку менш «зразкових» американців ховають на десяток років за грати. Або про те, як деякі високі персони виручили бідного Джона...

Спитати б у газети: чи можна стати зразковим американцем, не спекулюючи акціями «Стандарт ойл оф Каліфорнія» або якоїсь іншої компанії?

В АНГОЛІ

Мал. Л. КАПЛАНА

— Яке варварство!..

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ЧОТИРИ „БАМАГИ“ ТА ОДИН ФЕЙЛЕТОН

Що, коли б начальникові інспекції державного архітектурного контролю т. Шулькевичу чи районному архітекторові Подільського району м. Києва т. Немировському закинути, що вони не люблять дітей і не хочуть дбати про їхнє політехнічне виховання?

На нашу думку, ці шановні товариші страшенно обурилися б.

— Хто такі дурниці вигадує, — вигукнули б вони, — хай кине в нас каменем!

І даремно б вигукнули, бо камінці знайшлися б. І недалеко — у дворі школи № 100, по вулиці ім. академіка Зелінського.

...А все, як і завжди, почалося з рішення...

7 квітня 1959 року Київська міськрада у своєму рішенні за № 517 ухвалила надати школі № 100 додаткову площу для будівництва.

Школа № 100 не звичайна школа. Школа хороша, зразкова і до того ж єдина в районі школа подовженого дня.

Є в цій школі і їдальня, є й кімнати для відпочинку і кімнати для ігор. Інакше воно й не може бути, бо діти проводять у школі цілі дні. Тут і уроки вчать, тут і обідають, тут і відпочивають.

А от спортзалу в школі немає... І що найгірше, немає виробничих майстерень. Зате є місце для будівництва. У дворі школи можна прибудувати ще одно крило, а забудувавши широкі в'їзні ворота, можна розширити перший поверх.

Тільки-но рішення № 517 з'явилося на світ, як закипіла робота. Почали складати проектну документацію і т. д. і т. п. Треба сказати, що робота ця не дуже кипіла, але не в тому суть.

16 жовтня 1961 року начальник інспекції державного архітектурно-будівельного контролю т. Шулькевич підписав «бамагу», яка дозволяла починати будівництво.

Тоді на території школи й з'явилися «камінці» у вигляді цегли та залізобетонних плит.

Почалось будівництво... І раптом через місяць т. Шулькевич підписує другу «бамагу», яка забороняє будівництво. Чому? Тому... Хто-зна-чому! Заборонив і все. А те, що проектна документація, фундамент, будівельні матеріали вскочили школі в 10 тисяч нових карбованців... це деталі.

І раптом радість! Тов. Шулькевич рівно через два тижні підписує третю «бамагу», яка скасовує заборону і знову дозволяє будівництво. Чому? Тому... Хто його зна чому! Дозволив і все.

Але й цього разу радість була передчасною, бо минуло ще три тижні, і Шулькевич підписав четверту «бамагу», яка скасувала дозвіл і знову заборонила будівництво. Чому? Тому...

Тепер годі було сподіватися через тиждень-два п'ятої «бамаги», яка б скасувала заборону, бо за діло взявся районний архітектор т. Немировський. Йому раптом не сподобався проект і він виступив з пропозиціями, які зводять нанівець все будівництво.

Словом, залізобетонні плити лежать, цегла не без допомоги хлопчаків перетворюється на порох, кошти на будівництво не використовуються, а 700 хлопчиків і дівчаток терпляче чекають спортзалу та виробничих майстерень.

Власне, чекають вони п'ятої «бамаги» за підписом дяді Шулькевича. «Бамаги», яка б дозволила продовжувати будівництво. Слово честі, таку «бамагу» написати легше, ніж фейлетон про всю цю історію.

Б. МИКОЛЕНКО.

Небіжчик не дбав про корми.

НЕДОТЕПНА КОМЕДІЯ

ТО НЕ НОВИНА, що на кіностудії можна побачити всякого дива.

Несподівано тут, наприклад, можна зустріти хвацького запорожця-рубаку, який замість люльки попихкує сигаретою «Супутник». Або пожежників, які сумлінно допомагають піротехнікам розпалювати пожежу...

Коротко кажучи, багато дива можна побачити.

Наприклад, на Київській кіностудії художніх фільмів ім. О. Довженка вже третій рік триває постановка однієї епопеї. Серед кам'яних мурів вештаються люди, заляпані бетонним розчином і мастилом.

— Який кінофільм ставите? — питаємо.

— Та ставимо новий корпус на три зйомочні павільйони.

— А постановник хто?

— Будівельно-монтажний трест № 1 Київського раднаргоспу...

Ось уже третій рік на території студії керівництво згаданого тресту ніяк не може ввійти в роль, щоб закінчити будівництво. Слова й обіцянки дає, а постановки нема.

Головний інженер кіностудії пояснює:

— Це один з наших нових павільйонів. Бачите канаву? Тут мають прокласти вентиляційні труби. Викопали її два роки тому. Потім поховали під будівельними відходами. Тепер організували нові розкопки, щоб знайти стару канаву.

Багато службових приміщень майже готові. Третій рік у стані «майже» перебувають побутові приміщення для творчих працівників. Залишилися дрібниці — поставити підвіконня і поштукатурити стіни.

У стані «майже» законсервовано склад стандартного реквізиту, який валяється зараз по всіх закутках студії.

— Чи скоро буде «не майже»? — допитуються керівники студії.

А виконроб БМУ-15 т. Китніс тільки плечима здвигує.

— А що я можу зробити, коли товариш Вайсер пішов у відпустку?

Хто ж такий той Вайсер? Штукатур-швидкісник?

Ні, начальник БМУ-15 тресту № 1,
Він, виявляється, все може.

А от виконроб без нього, як без голови, — нічого не може.

Він так собі — штатна одиниця.

Багато чого може і начальник БУ-17 т. Кирюхін.

Саме його «БУ» спеціалізувалося тут на зриві всіх графіків і строків.

Інші БУ і БМУ махнули рукою на БУ т. Кирюхіна.

Хоч у приміщеннях вітер гуляє, а крізь стіни і стелі підморгує сонечко, тут уже провадять монтаж важкого устаткування.

Але це, як кажуть на студії, вже не монтаж, а «накладка».

Керуючий трестом № 1 т. Свєшников — оптиміст.

— У цьому році обов'язково здамо! У четвертому кварталі здамо!

Оптимізм цілком зрозумілий.

До кінця року ще ого-го! А оскільки час ще є, т. Свєшников «зняв з об'єкта» майже всіх робітників.

Багато див можна побачити на кіностудії. Не буде нічого дивного навіть, коли довженківці і цього року побачать дуже недотепну комедію «Зірвані строки» у постановці керуючого будівельно-монтажним трестом № 1 т. Свєшникова.

Ю. МАЛИЙ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Іван Іванович приїхав, забезпечте хороший кльов!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 2 журналу, в листі **«Здоровенькі були!»**, адресованому голові Укрраднаргоспу т. Кузьмичу, Перець критикував окремі цукро- та спиртозаводи, які випускають отруйні відходи у річки, що призводить до загибелі риби і створює дуже несприятливі умови для відпочинку трудящих.

Заступник голови Українського раднаргоспу т. Гарбузов повідомив редакцію, що факти, наведені у цьому фейлетоні, обговорювалися на нараді начальників усіх головних управлінь та управлінь Укрраднаргоспу. Критику Перця було визнано правильною.

Укрраднаргосп разом з Державним комітетом Ради Міністрів УРСР по водному господарству ще торік провів перевірку виконання плану будівництва і введення в експлуатацію нових та існуючих очисних споруд і встановив, що на ряді підприємств будівництво їх провадиться незадовільно.

Укрраднаргосп вжив заходів до посилення контролю за виконанням плану будівництва і введення в дію очисних споруд. Головному управлінню будівництва, будівельної індустрії та проектно-розвідувальних робіт Укрраднаргоспу доручено розглянути питання про діяльність будівельних організацій, які систематично зривають виконання планів будівництва, порушують строки введення в дію очисних та знешкоджуючих споруд, і подати пропозиції про притягнення винних до суворої відповідальності.

За неуважне ставлення до розгляду листа, про який згадується у «Здоровенькі були!», на помічника заступника голови Укрраднаргоспу Філякевича та заступника керуючого справами Кикало накладено дисциплінарні стягнення.

★ На перчанській **«Виставці ширнетреба»** («Перець» № 3) було показано різні браковані вироби.

Після виступу Перця редакція одержала листи від дирекцій та громадських організацій ряду підприємств, вироби яких потрапили на «Виставку».

Розширене партійне бюро Попаснянського склозаводу (Луганська область) та відкриті партійні збори заводу визнали, що факт випуску великих партій бракованого лампового скла справді мав місце. За випуск браку дирекція заводу увільнила з посади в. о. начальника цеху Рубинського, а на начальників змін наклала адміністративні стягнення. На заводі розроблено заходи, які виключають дальший випуск бракованої продукції.

Розширене партійне бюро Херсонського заводу карданних валів також визнало критику правильною: завод справді випускав недоброякісні м'ясорубки. За недостатній контроль начальникові цеху Аронову дирекцією вказано. Наказом по заводу накреслено заходи для поліпшення якості м'ясорубок.

Вжито заходів до поліпшення якості чайних склянок на Артемівському склозаводі. Тут зараз докорінно змінено технологічний процес.

★ **«Клуб губителів природи»** прийняв у дійсні члени 12 браконьєрів з Першотравневого району, Донецької області: голову райспоживспілки Балатова І. Х., директора райзаготконтори Зіберова М. А., директора млина Налбата М. І. та інших. Усі вони влаштували групове полювання на зайців, при чому деякі з них не мали навіть права на полювання. («Перець» № 4).

Бюро Першотравневого райкому КП України, розглянувши це питання, оголосило членам КПРС Зіберову й Налбату догану, а Балатова суворо попередило. Крім того, всіх їх попереджено, що в разі повторення подібних фактів до них буде вжито суворіших заходів.

З начальника шахтоуправління 12—18 тресту «Пролетарськвугілля» Лаврова Л. Я., який також брав участь у цьому полюванні, стягнено штраф у сумі 20 крб.

ПЕРЧАНСЬКІ ТУРИСТСЬКІ МАРШРУТИ

Туризм — штука серйозна. Він здоров'я людське зміцнює.

Щоб внести свою лепту в розвиток туризму, Перець вирішив знайомити читачів з новими туристськими маршрутами, на яких можна побачити чимало такого, чого на старих, втоптаних туристами стежках не побачите.

Сьогодні подаємо путівник по одному з таких маршрутів.

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Колгосп ім. Шевченка, по якому пролягає наш маршрут, розкинувся на землях Дунаєвецького району, Хмельницької області. Це велике господарство, яке об'єднує чотири села. У колгоспі є чотири клуби, бібліотеки, одна середня і три семирічних школи, а також голова артілі Микита-Леонтійович Устенко.

Клімат — помірний: керівників колгоспу тут не дуже припікає і не морозить. Опадів буває — як коли. Зате часто бувають щедрі зливи погроз і лайок, бо в Микити Леонтійовича характер не керівника артілі, а Іллі-громовержця.

У місцевій літературі про це часто згадувалося в творах таких жанрів, як фейлетон, критична стаття, тривожний сигнал (районна газета «Ленінський шлях»). Подибуємо згадку і в обласній газеті «Радянське Поділля».

Голова на цю критику реагує посвоєму: всіляко намагається зробити так, щоб тваринники й трактористи не одержували ніяких газет.

ВИЗНАЧНІ МІСЦЯ ТА ОБ'ЄКТИ МАРШРУТУ

КРИТА НЕБОМ ЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ. Складається вона тільки з дерев'яних конструкцій. Хоч у ній нема ні вікон, ні дверей, але вдень світла тут не бракує, бо немає також і стін. За дах править небо (фото № 1). Будували її шиворіт навиворіт — спочатку встановили двигун і генератор, потім закопали стовпи і звели крокви й сказали: «Досить!». Бачити її можна в с. Січенцях.

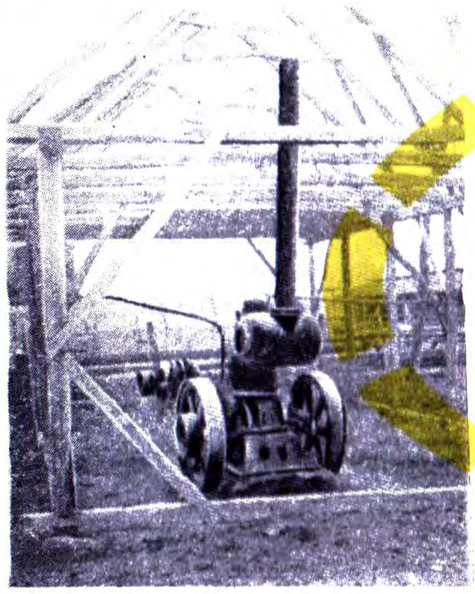

ОДНОКОЛІСНИЙ НЕРУХОМИЙ АГРЕГАТ. Оригінальний витвір доморощених губителів техніки. Можна побачити в с. Рахнівці, того ж колгоспу. Складається із одного відкрученого колеса, камінців-підпорок і залишків причіпного бака для транспортування пального (фото № 2). Бак можна використовувати і для обприскування садів, але для цього потрібні не тільки усі четверо коліс, а й хазяйські руки.

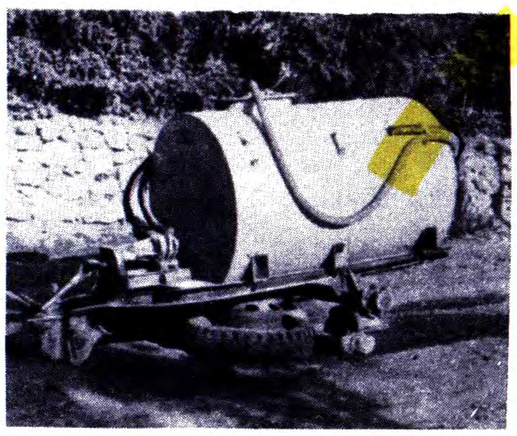

ПІДВІСНА ДОРОГА (фото № 3). Споруджено її у с. Рахнівці. Нею доставляють на ферми воду і корми. Водночас править за ілюстрацію до численних обіцянок т. Устенка полегшити працю тваринників. Цікава тим, що принцип роботи цієї підвісної дороги був відомий ще далеким нашим предкам — підвісив відра на коромисло і — паняй!

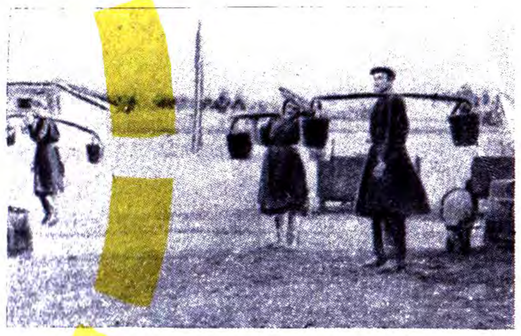

РАХНІВСЬКИЙ ПРИРОДНИЙ РОЗСАДНИК будяків та іншого вредного зілля. Відкривається перед вами в усій своїй дикій красі (фото № 4). Він може забезпечити високосортним насінням бур'янів не тільки свій колгосп, а й сусідні. Якщо добре придивитися, то тут навіть можна помітити і плодові деревця. Очевидно, тому цей дикий куточок називається молодим колгоспним садом.

БАНЯ БЕЗ ВОДИ. Власне, цінне тут не баня, а знову ж таки пишні бур'яни, що загородили до неї усі підступи (фото № 5). Щоб ніхто не пошкодив цих екземплярів місцевої флори, баню закрили. Тому стоїть баня без води, на замку і потихеньку розвалюється.

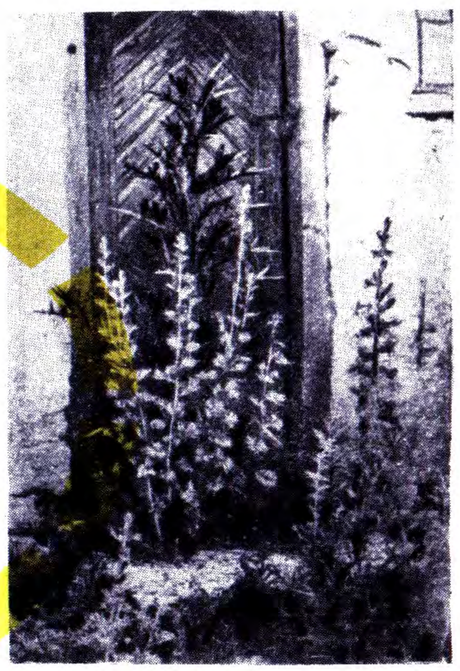

На цьому наш маршрут закінчується. Будемо сподіватися, що і в колгоспі ім. Шевченка покінчать з усіма цими «визначними місцями».

ЛІТЕРАТУРА, ВИКОРИСТАНА ПРИ УКЛАДЕННІ ПУТІВНИКА

1) Листи з колгоспу ім. Шевченка.

2) Матеріали, надіслані працівником редакції дунаєвецької газети І. І. Клепачовим.

Путівник уклав Д. МИТЮК.

Любий Перче!

Пишуть тобі комсомольці центральних електромеханічних майстерень тресту «Димитроввуглебуд». Може б, ми і не тривожили тебе, але така вже, як кажуть, ситуація склалася, що слова самі на папір просяться.

Річ у тому, що минуло близько п'яти років, як почали будувати цех № 2 наших майстерень, але будуванню тому кінця-краю не видно. Хто тут правий, хто винуватий — начальство, як кажуть, розбереться. Але нам доводиться працювати мало не просто неба. Особливо дошкуляють робітникам дощі і всяка негода. А в нас ні помитися ніде, ні червоного кутка для культурного відпочинку немає, ні техкабінету для навчання. Усе це передбачено збудувати в корпусі цеху № 2. Але поки що всі ті передбачення лишаються на папері.

Дорогий Перче, до нас дійшли чутки, що ти можеш прочитати дохідливу лекцію і без техкабінету чи червоного кутка і намилити шию без душової. Тож зроби це, будь ласка, тим, хто так зволікає будівництво, і в першу чергу керуючому трестом т. Усошину, начальникові БУ механізації робіт т. Кунакову та головному інженерові т. Дементієнку. Ми за це тобі тільки красненько подякуємо.

ДЕВ'ЯТЬ ПІДПИСІВ.

м. Олександрія, Кіровоградської області.

У нас, у Лисичанську, у всіх на очах іржавіють народні гроші.

Два роки тому Лисичанський хімічний комбінат придбав для свого парку культури чимало різного культінвентаря. Привезли його, але чомусь не устаткували в парку, а звалили купою просто неба. Лежить той культінвентар та іржавіє.

А т. Малага Тихін Якимович, той, що відповідає на заводі за культурно-масову роботу, і з голови інвентар викинув. Сталося це, мабуть, тому, що Тихонові Якимовичу важко на двох стільцях сидіти, важко дві посади сполучати — начальника культурно-побутового сектору Ліс-хімкомбінату та адміністратора парку. Ніколи йому подбати, щоб пустити в діло гойдалки, карусель, п'ять водяних велосипедів, колесо сміху.

І нам тут, Перче, не до сміху, коли на наших очах іржавіє 20 тисяч карбованців.

Луганська область. РОБІТНИКИ.

Яреськівське будівельно-монтажне управління (нач. т. Гончарук Б. Ф.) зволікає будівництво двох житлових будинків для нафтопромислового управління «Радченкове» в селищі Гоголеве, Полтавської обл. Асигнування на будівництво не використовуються.

Що можна сказати, Перче, про таке будівництво?

НАФТОВИКИ.

Від ПЕРЦЯ:

Новий з'явився метод
У цьому БМУ:
Вкладуть одну цеглину —
І спать «на бокову».
І сняться будівельникам
Приємні, добрі сни —
Немов уже будинки
Закінчили вони.
Лежать, сопуть і мріють,
Та справа, бачте, в тім,
Що, лежачи, ніколи
Ніхто не звів ще дім.

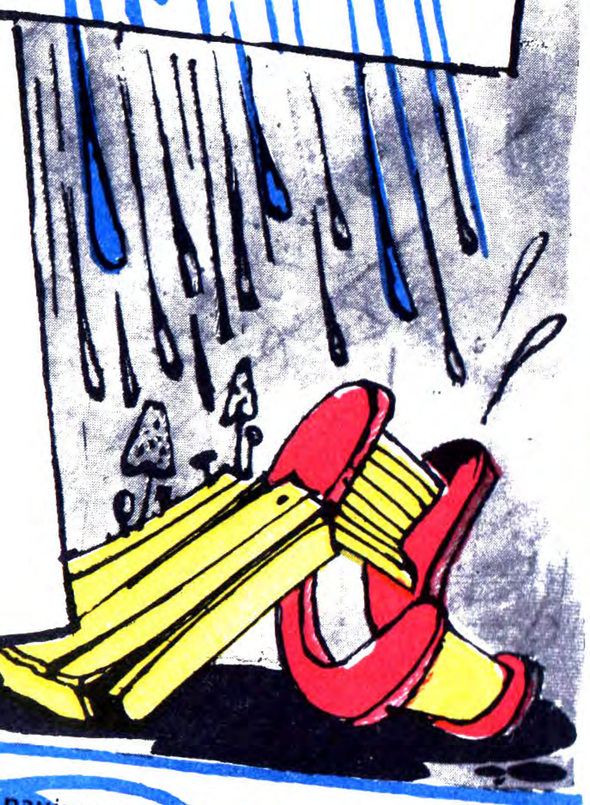

Зараз хліб пекти — не те, що раніше: замісив, на лопату та в піч. Нині — механізація! Машини діжу місять. Спеціальні прилади вологу замірюють. Так-от, одержала наша пекарня вологовимірювальний прилад типу «ВЧ», випущений Київським заводом контрольно-вимірювальних приладів. Глянули ми на той прилад й ахнули: від двох термометрів тільки друзки лишилися. А без термометрів прилад не прилад, а утиль.

Кинулись ми за термометрами. Шукали в районі, шукали в області, та марно. Тоді ми написали листа на Київський завод контрольно-вимірювальних приладів. Мовляв, так і так, шліть термометри, бо прилад не діє. Заступник директора т. Турбовський довго не барився й відразу ж надіслав... листа з порадою звернутися до Лохвицького заводу, бо в Києві термометрів не роблять.

Ми до Лохвиці слізну супліку пишемо. А Лохвицький завод в особі в. о. директора Мілютенка, теж не гаючись, надіслав нам листа з порадою звернутися до... Київського заводу контрольно-вимірювальних приладів.

Почитали ми обидва листи і вирішили написати тобі, Перче. Може, ти розтлумачиш нам, де ті термометри брати, бо в нас у самих уже від тих дум температура підвищилася.

Богородчанський район, Станіславської області.

лаборант Солотвинської хлібопекарні. С. ПРОКОПИШИН.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Якщо лаври не дають тобі спати, пересади їх подалі од вікна своєї спальні.

—

Мовчазній людині легше проковтнути свого язика, ніж базіці тримати його за зубами.

—

Страхувальників багато, але більшість їх працює не в системі Держстраху.

—

Секретарка так любила книги, що присвячувала їм щодня біля семи годин службового часу.

—

Хоч вона й не читала творів свого чоловіка, але цінила їх так високо, що її вже не задовольняв ніякий гонорар.

Надіслав П. Р. РЄЗНИЦЬКИЙ. м. Харків.

* * *

Він охоче визнавав свої маленькі вади. Тим самим хотів переконати всіх, що в нього нема великих.

—

Режисер не вдавався завжди до одного штампу тільки тому, що у нього було їх кілька.

Надіслав П. ВИСОЧАНСЬКИЙ. м. Радехів, Львівської області.

Що це таке: ЦРММ? — допитуються наші читачі.

ВІДПОВІДАЄМО: Це — скорочена назва центральної ремонтно-механічної майстерні, що міститься в Садгорі, Чернівецької області. Коли б хто навідався до Садгірської ЦРММ, то побачив би там 6 бензомоторних пил «Дружба». Їх іще рік тому здав на ремонт лісокомбінат «Осмолода». Тут же можна побачити електрогенератор та зварювальний агрегат, які лежать без ремонту вже три роки, і ще багато іншого добра.

Не дивуйтеся, товариші, якщо хтось із клієнтів майстерні спересердя скаже вам, що ЦРММ розшифровується ще й так:

Цілими Роками Маємо Мороку.

Це хоч і не офіціально, але точно.

* * *

Що таке антициклон? — цікавиться наш читач Сердюк з Києва.

ВІДПОВІДАЄМО: Це щось таке, що протистоїть циклону. Приклад: київський деревообробний завод має циклони для уловлювання пилу і тирси.

Та в директора згаданого підприємства т. Капника чомусь душа не лежить до циклонів.

Ані грама тирси їм ковтнути не дає. Все пускає на вітер, запилюючи вулиці й житлові квартали біля заводу.

От вам й антициклон!

ТРЕБА ДОВІДКУ

Одного разу до лікаря прийшла старенька бабуся.

— Моя дитино, я правою рукою не можу нічого робити...

Обдивився лікар хвору та й каже:

— У вас, бабусю, хвора рука, вам треба лікуватись і нічого не робити правою рукою, не мочити її в холодній воді...

— А довідку про звільнення від роботи ви мені дасте? — питає бабуся.

— Навіщо ж вам довідка? Ви вже старі, вам вона не потрібна.

— Як це не потрібна? А як же мені син і невістка повірять, що я хвора?

Повідомив А. ІВАНЧЕНКО з с. Петриківки, Дніпропетровської області.

ПРОПОЗИЦІЯ

В одному сільському клубі лектор читав лекцію.

Читав довго і нудно. Люди нічого не розуміли.

— Які будуть в кого запитання чи пропозиції? — запитав на закінчення лектор.

З залу підвівся один старенький дідусь і каже:

— У мене є пропозиція, щоб ви своїми словами розказали, про що ви так довго балакали.

ДУМАЄ...

Голова одного колгоспу викликав у контору колгоспника і каже:

— Що ви, Максиме, собі думаєте? Ваша жінка не виходить на роботу.

— А я вже цілими ночами не сплю і все думаю, що б це зробити, щоб ваша і моя жінки разом виходили на роботу,— відповів колгоспник.

Повідомив І. О. ЛИТВАК з с. Пужники, Отинянського району, Станіславської області.

ЗАПРОСИВ

Один чоловік послав свого сина до кума запросити на весілля. А в кума були дуже злі собаки, вони й насіли на хлопця. В цей час вийшов кум та й питає:

— Що тобі треба, хлопче?

А той з переляку:

— Просили батько й мати, щоб подохли ви й прийшли ваші собаки до нас на весілля...

Повідомила З. Я. ЧАЙКОВСЬКА з м. Дніпродзержинська.

ТОЧНА АДРЕСА

Одного чоловіка запитали:

— А де ваша дочка, Касіяне?

— Десь поїхала...

— А далеко?

— Та далеко: за якимось городом та ще сто кілометрів...

НАВІЩО ХЛІБ

— Бабуню, дайте окраєць хліба.

— А навіщо?

— Та сіль доїсти.

Повідомив М. Ф. МИРИК з с. Вишнопіль, Тальнівського району, Черкаської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-30. вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (480) (на украинском языке). Підписано до друку 23.VI. 1962 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 32274. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0123. Тираж 305 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ХИЖАК В АЗІАТСЬКИХ ДЖУНГЛЯХ